

PERSKAITYK TEKSTĄ

Ezopas

Piemens juokai

Piemuo laukuose ganė aveles. Šildydavosi per dienas saulutėje, o avelės ramiai saukrams nodavo žolę. Nelabai jis turėdavo ką veikti ligi vakaro, kol pargindavo bandą į kaimą.

Nebent dairytis, ar neišlys iš miško koks alkanas vilkas.

Ilgai nuobodžiavęs sumanė kaimiečiams juoką iškrėsti. Ims šauktis pagalbos, kaip buvo prisakyta daryti, jeigu pamatytų vilką. Tada žmonės bėgs bandos gelbėti ir vilko išvyti.

Jis pašoko ir nubėgo į lauko pakraštį visa gerkle rėkdamas:

- Vilkas! Vilkas!

Žmonės iš kaimo pakalnėje, nusitvėrę kas kokį įnagį, atbėgo to vilko išvyti.

Berniūkščiui buvo smagu žiūrėti, kaip seni vyrai lekia jam į pagalbą barškindami skydus, mojuodami spragilais ir ietimis, šūkaudami ir baidydami vilką.

Žmonės visur apieškojo, bet vilko niekur nerado. Suskaičiavę avis ir pamatę, kad nė vienos netrūksta, parėjo namo.

Žmonės nusprendė, kad vilkas bus išsigandęs triukšmo ir pabėgęs.

O piemuo tik kikenė. Manė pasielgęs labai protingai – iškrėtė kaimiečiams šitokį juoką!

Kitą dieną piemuo vėl sumanė tą juoką iškrėsti.

- Gelbėkit! Vilkas! Vilkas suėdė avį! – rėkė jis lėkdamas nuo kalvos žemyn į kaimą.

Ir vėl žmonės galvotrūkčiais atlėkė vilko išvyti. Pagalvojo: šis turbūt labai alkanas! Taigi dar greičiau bėgo ir kėlė dar didesnį triukšmą.

Piemuo juokėsi net susiriesdamas pamatęs, kaip vyrai pūškuoja į kalną šniokšdami ir krioždami, šūkauja ir gąsdina vilką. Bet to vilko – nė kvapo!

Kai žmonės pamatė piemenį juokiantis, jie suprato, kad šis juos apgavo.

- Pasisaugok, vaike, - perspėjo vyrai. – Ar ne per dažnai tu šūkauji: „Vilkas! Vilkas!“

Tačiau piemuo tik nusijuokė.

Vieną dieną į ganyklą tikrai atslūkino vilkas – gyvas, alkanas, kelias dienas neėdęs. Pamatė besiganant avis ir užpuolė. Berniukas pašoko.

- Vilkas! Vilkas! – rėkė jis, bėgdamas kiek kojos neša. Nebuvo matęs tokio didelio vilko. Nuo šitokio avių neapginsi, belieka tik šauktis pagalbos. Tad lėkė kiek įkabindamas į lauko pakraštį ir mojavo rankomis.

Bet šį kartą žmonės nepuolė jo gelbėti.

Jie gana gerai girdėjo piemenį verkiant ir šaukiant: „Vilkas! Tikrai atėjo vilkas!“ Bet nekreipė į jį dėmesio ir toliau sau ramiai šnekučiavosi.

Piemuo niekaip žmonių neįtikino, kad šįsyk tikrai vilkas užpuolė. Vyrai tik pasijuokė iš jo.

- Tas vaikišcias ir vėl krečia mums savo juokus, - kalbėjo jie.

Berniukas nuleido galvą ir nuėjo.

Kai piemuo grįžo į ganyklą, pamatė, jog vilkas išplovė visas jo avis. Sudrąškė ir suėdė, nė kaulelio neliko, o pats nubėgo atgal į mišką.

Berniukas atsisėdo ant žemės. Suprato, jog pats dėl to kaltas. Apgaudinėjo žmones, melavo. O juk melagiais niekas netiki – net kai jie sako tiesą!

Ž ūnagis – ūrankis

Spragilas – ūrankis javams kultū

ATSAKYK Į KLAUSIMUS IR ATLIK UŽDUOTIS (remkis tekstu)

1. Išvardyk pasakėčios veikėjus.

2. Koks piemens poelgis aprašomas kūrinio pradžioje?

- A. Šaukėsi pagalbos, kai vilko nebuvo.
- B. Šaukėsi pagalbos, kai vilkas atbėgo.
- C. Šaukėsi pagalbos, kai avys išalko.
- D. Šaukėsi pagalbos, kai pats išalko.

3. Kaip vyrai mėgino vyti vilką iš lauko?

1. _____

2. _____

4. Kaip supranti posakį:
žmonės galvotrūkčiais atlėkė?

- A. Labai greit, skubėdami.
- B. Labai lėtai, pagalvodami.

5. Iš ko žmonės suprato, kad piemuojuos apgavo?

- A. Kai išgirdo piemens riksmą: „Vilkas! Vilkas!”
- B. Kai pamatė piemenį juokiantis.
- C. Kai išgirdo piemens riksmą: „Vilkas! Tikrai atėjo vilkas!”
- D. Kai suskaičiavo avis ir nė vienos netrūko.

6. Kodėl žmonės, išgirdę piemenį verkiant ir šaukiant: „Vilkas! Tikrai atėjo vilkas!”, nekreipė dėmesio ir toliau sau ramiai šnekučiavosi?

- A. Žmonėms tai nerūpėjo.
- B. Žmonės negirdėjo berniuko šauksmo.
- C. Žmonės netikėjo piemeniu.
- D. Žmonės bijojo vilko.

7. Ar pateisini tokį žmonių abejingumą? Kodėl?

8. Kaip klostėsi įvykiai? Sudėk paveikslėlius iš eilės.

--	--	--	--

9. Koks yra pasakėčios moralas (pamokymas)? Rask tekste ir nurašyk.
